

Kirolarien gela

Bazen behin, oso klase alai eta bizia: Kirol Klasea. Sei urteko mutil-neska ziren, mugimendua, jolasak eta, batez ere, elkarrekin ondo pasatzea maite zutenak. Lucas, Unai, Lauti, Iria, Lia, Núria, Gazel, Axel eta Nico ziren haien izenak. Egunero barreak eta abenturak partekatzen zituzten, baina gehien batzen zituena kirolarekiko grina zen.

Goiz eguzkitsu batean, irakasleak iragarri zuen:

“Gaur kirol egun handia izango dugu eskolako patioan. Korrika egiteko, salto egiteko, jolasteko eta ikasteko eguna izango da. Baina gogoratu: garrantzitsuena ez da irabaztea, baizik eta elkarrekin errespetatzea, laguntzea eta ondo pasatzea”.

Haurren begiak ilusioz piztu ziren, eta berehala korrika joan ziren eskolako patiora. Aukeratu zuten lehen kirola futbola izan zen. Lucas eta Unai txandaka atezain gisa aritu ziren, eta Lautik, irribarre maltzur batekin, baloia oinetan zuela korrika hasi zen. Denek barre egin zuten baloia kentzen saiatzen ziren bitartean. Bat-batean, gogor jaurti zuen eta… gola!

“Jokaldi ona, Lauti!” oihu egin zuen Iriak, txalo joz.

Unaik, gola jaso arren, irribarre egin eta esan zuen:

“Ongi da! Garrantzitsuena jokoa zirraragarria izatea da”.

Haurrek ikasi zuten gola jasotzean ere, poza sentitu dezakezula beste pertsonaren ahalegina baloratzen baduzu.

Ondoren, errelebo lasterketa bat antolatu zuten. Liak eta Núriak pazientziaz azaldu zizkieten arauak: talde bakoitzak korrika egin eta lekukoa pasa behar zuen, galdu gabe. Lasterketa hasi zenean, denek korrika egin zuten bihotza taupaka. Baina bat-batean, Gazel irrist egin eta lurrera erori zen. Isiluneak une bat baino ez zuen iraun. Axelek, atzetik zihoanak, ez zuen zalantzarik izan: lagundu zion jaikitzen eta galdetu zion:

“Ondo al zaude, lagun?”

Gazelek irribarre egin zuen, hauts pixka bat arropan baina begiak distiratsu:

“Bai, eskerrik asko. Taldekide bikaina zara!”

Denek txalotu zuten, eta Nicok gogotsu oihu egin zuen:

“Joko garbia da hori!”

Geroago, saskibaloian jokatu zuten. Iriak baloia hartu, saskirantz korrika egin eta… huts egin zuen! Une batez, triste zirudien. Baina taldekideek oihu egin zuten:

“Ongi da, Iria! Saiatu berriro!”

Hitz horiek indarra eman zioten. Arnasa sakon hartu, baloia bota eta beste jaurtiketa bat egin zuen. Oraingoan… saskira!

“Ikusi?” esan zuen Núriak, hunkituta. “Lagundu eta animatzen zaituztenean, dena posible dirudi!”

Eguna amaitzeko, lankidetza-jolas batzuk egin zituzten: soka-saltoa elkarrekin, oztopo-ibilbide batean oreka mantendu eta baita taldean dantzatu ere. Barreek bete zuten jolastokia, eta begira zeuden irakasleek irribarre egin zuten adiskidetasunaz.

Eguzkia sartzen hasi zen denak lurrean eseri zirenean, nekatuta baina pozik. Masailak gorrituta zituzten, ilea nahasita eta bihotzak asebeteta.

“Futbolean jokatu genuen, korrika egin genuen, saskira jaurti genuen eta denok elkarrekin lan egin genuen…” esan zuen Lucasek.

“Baina onena inor ez zela kanpoan geratu eta denak garrantzitsu sentitzen zirela izan zen”, gaineratu zuen Liak.

Irakasleak harro begiratu zien eta honakoa ondorioztatu zuen:

“Hori da kirolaren benetako espiritua: adiskidetasuna, errespetua eta poza partekatua”.

Gau hartan, ohera joan zirenean, kirol klaseko mutil-neska guztiek partida, lasterketa eta joko berriekin amestu zuten. Baina batez ere, elkarrekin jarraitzea amestu zuten, egunero elkar zaintzen eta animatzen.

Eta horrela ikasi zuten garaipenik handiena bihotz handia izatea dela.